

Părtășia în slujire

Introducere

Toți cei care Îl iubesc pe Domnul Isus ar trebui să aibă dorința să-I slujească. Cu regret unii creștini, dintr-un motiv sau altul, nu se preocupă cu Hristos, ci cu slujirea. Slujirea a devenit în acest caz un scop în sine. În acest caz ei au înaintea ochilor numai nevoia oamenilor, care merg în pierzare, și nu mai sunt preocupați cu gloria lui Dumnezeu. Contează numai prioritățile corecte. Însă pe acestea le vom putea stabili corect numai dacă slujirea noastră este rezultatul părtășiei cu Hristos.

Preocuparea cu ceea ce este fals conduce la predici false și la practică falsă. Astfel deseori se predică Evanghelia pentru nevoile oamenilor (și noi mulțumim lui Dumnezeu că El Se îngrijește de nevoile oamenilor) în loc de Evanghelia despre gloria lui Hristos (2 Corinteni 4.4) și Evanghelia despre gloria lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11) precum și Evanghelia despre harul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.24). Aceste trei vești bune constituie evanghelia lui Pavel (Romani 16.25). Această evanghelie este tratată într-un articol cu titlul [„Evanghelia lui Pavel”](#).

Eu cred că nu este conform cu voia lui Dumnezeu că cineva, care se strânge în Numele Domnului Isus (Matei 18.20), slujește împreună cu aceia care nu se strâng în același fel. În cele ce urmează doresc să justific aceasta.

Particularități la convertirea lui Pavel

În contextul convertirii lui Pavel au devenit vizibile unele adevăruri concludente, cărora vrem să le dedicăm atenția noastră.

Faptele apostolilor 9.3-7: Dar, pe când călătorea, a fost că s-a apropiat de Damasc și deodată a strălucit în jurul lui o lumină din cer. Și, căzând la pământ, a auzit un glas, spunându-i: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” Iar el a zis: „Cine ești, Doamne?” Și El a spus: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți. Ridică-te dar și intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci“. Iar oamenii care călătoreau cu el stăteau încremeniți, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni.

1 Corinteni 15.8: Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.

Noi putem lua cel puțin două puncte foarte importante din aceste pasaje biblice. Ele sunt caracteristice pentru slujirea făcută de Pavel pentru Domnul nostru.

Primul punct este: Pavel L-a văzut pe Domnul în glorie! L-a văzut vreun creștin înainte pe Domnul în acest fel? Da, însă numai unul singur: Ștefan, în momentul când a fost omorât (Faptele apostolilor 7). Și observă: Saul era de față (Faptele apostolilor 7.58). Când iudeii l-au omorât pe Ștefan, s-a împlinit ceea ce Domnul a prorocit deja: „Un Om de neam ales a plecat

într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să Se întoarcă. ... Dar cetățenii Lui Îl urau și au trimis solie după El, spunând: «Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi» (Luca 19.12-14). Ștefan era realmente solul, pe care iudeii „l-au trimis după El [Hristos]”. Dar preamărit fie Domnul Isus Hristos, El a salvat un sol, care a adus *har* din glorie. Saul a fost salvat, vasul ales, pentru ca el să ducă Numele Domnului la națiuni. A remarcat cititorul vreodată că Pavel nu a văzut niciodată pe Domnul în timpul vieții Acestuia pe pământ? Fără îndoială, Dumnezeu a vrut așa. El a vrut ca prima privire a omului acesta să fie spre Domnul, spre Hristosul în glorie. Cei doisprezece L-au văzut pe Domnul de partea aceasta a norului care L-a luat dinaintea ochilor lor; însă Pavel L-a văzut de partea cealaltă a norului, și chiar în glorie. Cei doisprezece au mărturisit despre ce au văzut, aceasta înseamnă despre Hristos, care a înviat dintre morți, și Pavel a mărturisit despre ce a văzut. Și, ce a văzut el? Răspunsul la această întrebare este deosebit de important, deoarece ceea ce Pavel a văzut era punctul de plecare pentru el. Aici a început drumul vieții lui de creștin și caracterul slujirii lui era marcat de aceasta. Drept urmare este o diferență (nu însă un conflict) între vestirea Evangheliei făcută de Pavel și cea făcută de cei doisprezece. Noi vorbim despre doisprezece, pentru că Scriptura arată că Matia (Faptele apostolilor 1.26) a fost recunoscut împreună cu cei unsprezece (compară cu Faptele apostolilor 2.14; 6.2; 1 Corinteni 15.5,8). Este o greșală mare să se aducă Pavel în legătură cu cei unsprezece. El nu era al doisprezecelea; Matia era. Dumnezeu a purtat de grijă ca El să salveze pe Pavel, în timp ce el era departe de Ierusalim (și era într-o călătorie), și El a purtat de grijă ca Pavel să nu-L vadă pe Domnul Isus pe pământ, ci să-L vadă numai ca Om glorificat.

Cineva a spus: „Să vadă pe Isus în glorie, care este subiectul și centrul Evangheliei, aceasta i-a fost încredințat lui acum”. În Scriptură se spune: „Ridică-te dar și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și al celor în care Mă voi arăta ție” (Faptele apostolilor 26.16). Făcând excepție de faptul că el a văzut pe Domnul în glorie, Domnul l-a informat pe Pavel că în viitor vor fi revelații. Una din aceste revelații, pe care el le-a primit, se referea la Evanghelie. Această evanghelie încredințată lui el o numește „evanghelia mea” (Romani 16.25; 2.16; 2 Timotei 2.8; compară cu Galateni 1.11,12; 2.1,2). Acesta este începutul mărturiei lui, care se deosebește (dar nu se contrazice) în anumite însușiri de toate celelalte dinaintea lui; așa de diferită precum este vederea Domnului de către el, de vederea celorlalți dinaintea lui, care L-au văzut pe Domnul. El a primit o administrare a harului, a cărei origine era în Omul aflat în glorie și era caracterizată prin glorie.

Să mergem la al doilea punct remarcabil. Cuvintele: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl prigonești”, ne dau prima referire la legătura deosebită pe care credincioșii o au cu Hristos în acest timp de „administrare a tainei” (Efeseni 3.9). Acesta este timpul actual al Adunării (Bisericii), în care noi trăim (1 Corinteni 12), și de aceea El Însuși este lezat de acela care lezează trupul Său. Aceasta este deosebit de important: chiar de la începutul vieții lui Pavel ca și creștin, da, de la începutul convertirii lui, adevărul despre Evanghelie și adevărul despre Adunare (Biserică) sunt legate între ele. Este adevărat că legătura dintre Hristos și credincioși nu este tratată detaliat în Faptele apostolilor 9, însă vrem să învățăm din ceea ce găsim aici. Nu este o realitate măreață și probabil un gând surprinzător, că aceste două lucruri – adevărul despre

Evanghelia și adevărul despre Biserică – sunt strâns legate între ele? Nu ne-am făcut noi deseori vinovați de despărțirea acestor două părți ale adevărului? Este la fel de dăunător precum este de fals să se despartă aceste două lucruri. Noi ar trebui să le deosebim, dar nu să le despărțim, deoarece Dumnezeu le-a unit între ele.

Evanghelia și adevărul despre Biserică sunt unite în Sfânta Scriptură

Cu cât cercetăm mai mult tema aceasta, cu atât devine mai clar că despărțirea între aceste două linii ale adevărului este numai în capetele noastre și nu este în Cuvântul lui Dumnezeu. Să luăm următorul pasaj din Scriptură, unde aceste două laturi ale adevărului sunt legate direct una de alta: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținută ascunsă de veacuri, dar arătată acum și prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței – singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin” (Romani 16.25-27). Dacă vrem să știm ce înseamnă această taină, trebuie să mergem la Efeseni 3. O taină în Scriptură nu este ceva care nu poate fi înțeles; nu este ceva misterios, așa cum se spune, ci mai degrabă este ceva care în trecut a fost ținut ascuns dar care acum a fost descoperit creștinilor credincioși.

În Romani 16.25 sunt o serie de puncte, de care trebuie să se țină seama.

1. Primul punct este întărirea. Mulți sunt obișnuiți să gândească că un om este întărit (consolidat), dacă el știe că păcatele lui i-au fost iertate, că el a fost îndreptățit (justificat), că are pace cu Dumnezeu și este „pe drumul spre cer”. [...] ¹ Însă pasajul acesta din Scriptură arată că cu certitudine nu este așa. Nouă ni se spune că întărirea are loc conform cu două criterii: în primul rând „după Evanghelia mea”; în al doilea rând „după predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei”. S-a gândit apostolul că epistola către Romani ar fi suficientă pentru a-i întări? Romani 1.11 („Pentru că doresc mult să vă văd, ca să vă fac parte de vreun dar de har spiritual, ca să fiți întăriți”) comparat cu Romani 16.25,25 arată că nu era așa. Căci el voia să vină la ei, ca să le dea ceva, care era mai mult decât ce le-a dat în scrisoarea sa. În Romani 1 le face cunoscut că era nevoie de altceva pentru întărirea lor, decât scrisoarea sa; în capitolul 16 le face cunoscut ce era aceasta. Devine clar că „predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei” este necesară pentru întărirea lor.
2. Punctul al doilea: „predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei” trebuie „făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței” (Romani 16.26). Aceasta stă pe aceeași treaptă cu „Evanghelia mea”. Taina necesită ascultare la fel ca Evanghelia. Ne-am gândit noi suficient în privința aceasta? Am ținut noi seama cum se cuvine de aceasta? Permiteți noi ca aceasta să aibă influență asupra noastră? Am

¹ Să fi „pe drumul spre cer” niciodată nu este prezentat creștinului ca speranță.

Care sunt limitele slujirii împreună?

ținut noi seama de aceasta în mod deosebit în contextul slujirii noastre pentru Domnul?

3. Punctul al treilea: Adevărul despre Evanghelie și adevărul despre Adunare sunt privite într-adevăr diferit, dar nu despărțite unul de altul. Și într-adevăr există o legătură vitală. Ambele sunt necesare pentru întărirea noastră.

Legătura strânsă între Evanghelie și adevărul despre Adunare rezultă deci în mare parte din scrierile lui Pavel. Ele sunt legate împreună, sunt diferite, dar nu despărțite.

Găsim această temă referitoare la legătura dintre Evanghelie și Adunare și în epistola către Efeseni 3. Noi suntem „împreună-moștenitori și din același trup și împreună părtași ai promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6). Să luăm seama și la versetele următoare: „Mie, cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta: să *vestesc* printre națiuni bogăția de nepătruns a lui Hristos și să *pun în lumină* înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate” (Efeseni 3.8,9). Deci, ce a fost încredințat lui Pavel? El trebuia „să vestească” și „să pună în lumină”. Dragă cititor, să ne lăsăm cercetați de Dumnezeu; acordăm noi în toate slujirile noastre acestor două lucruri locul pe care Dumnezeu vrea să-l dea lor – vestirea bogăției lui Hristos și punerea în lumină a administrării tainei? Nu înseamnă că noi toți trebuie să fim un Pavel sau un evanghelist sau un învățător și așa mai departe, ci este vorba de întrebarea: Este părtășia mea cu alții în slujba pentru Domnul de forma că există libertate deplină pentru împlinirea voii lui Dumnezeu, care constă în punerea în lumină înaintea tuturor pentru înțelegerea a ceea ce înseamnă administrarea tainei? Sau clădesc aceasta pe ceea ce nu corespunde adevărului despre unitatea unui singur trup și a guvernării și ordinii în casa lui Dumnezeu? Și părtășia noastră în slujire este importantă, nu numai părtășia noastră la frângerea pâinii. Noi trebuie să dăm onoare lui Dumnezeu în ambele privințe. Noi trebuie „să vestim” și „să punem în lumină”.

Evanghelia este un instrument

Pentru unii creștini adevărul Evangheliei constă numai în a fi fericit, să devii mântuit, oamenii să fie binecuvântați de Dumnezeu, și deseori ei sunt chiar plini de râvnă să răspândească vestea bună a mântuirii (în sine demn de laudă, în mod deosebit acolo unde se împlinește 1 Corinteni 3.10). Ei nu văd mai mult decât atât. Ei cred că sensul și esențialul Evangheliei este: sufletele devin mântuite. În realitate aceasta este un punct de vedere foarte limitat cu privire la Evanghelie. Evanghelia este mult mai mult decât o scară de pompieri de salvare din iad; ea este mai mult decât o binecuvântare pentru oameni. Cât de departe este acest punct de vedere îngust de Cuvântul lui Dumnezeu! Scriptura ne arată că Scriptura este un mijloc și nu un țel prin care „cei dintre națiuni trebuie să fie împreună-moștenitori și din același trup și împreună-părtași ai promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6).

Pentru construirea templului solomonic, lucrătorii lui Solomon au spart cu multă trudă pietre mari în cariera de piatră și le-au scos afară din groapă. Să ne imaginăm că ei s-ar fi gândit:

„După cum văd eu este cu adevărat important să se scoată pietre din carieră. Pentru aceasta ne-a trimis Solomon aici. Fiecare ar trebui să spargă piatră. Nu ar trebui să ne preocupăm prea mult cu alte lucruri.” Cât de nebunesc ar fi aceasta! Arhitectul a prevăzut un loc deosebit pentru pietre, și s-a gândit la gloria marelui Dumnezeu, care va trebui să locuiască în templul acesta. Cariera era un mijloc pentru un scop și nu era scopul în sine. Însă atitudinea multor creștini nu ține seama de aceasta. Ei gândesc puțin la faptul că pietrele vii constituie locuința lui Dumnezeu (Efeseni 2.22); ei se gândesc rareori la punctele importante din Efeseni 3, pe care tocmai le-am discutat; ei se gândesc mult la binecuvântarea pentru păcătos, însă se gândesc puțin la gloria lui Dumnezeu la cruce (1 Timotei 1.11) și în Adunare (Efeseni 3.21) și uneori nici măcar la gloria lui Dumnezeu în mântuirea păcătosului. (Mântuirea noastră își primește importanța din faptul că Dumnezeu este glorificat și că noi suntem un cadou al Tatălui făcut Fiului. Vezi Ioan 17.1-3). Mulți nu sunt bine întemeiați în Cuvânt; ei au parte de eșec și nu sunt echilibrați; ei se preocupă, dacă chiar o fac, puțin cu gândurile arhitectului casei lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.10). Este ca și cu Efraim (ceea ce înseamnă „roditor”), care este comparat cu o turtă neîntoarsă (Osea 7.8).

De ce a fost Pavel în temniță?

Pavel părăsit

În 2 Timotei 1.15-18 Duhul lui Dumnezeu dorește să ne facă atenți asupra faptului că Pavel a fost părăsit de credincioși. Abia după aceea ne face cunoscut celelalte abateri, care se găsesc scrise în această epistolă. Și fără îndoială aceste abateri și îndepărtarea de Pavel stau în legătură una cu alta. Găsim o evoluție în cele ce se prezintă în a doua epistolă către Timotei. De altfel fiecare carte din Cuvântul lui Dumnezeu este alcătuită după un plan bine determinat.

Să observăm: s-au îndepărtat de Pavel (2 Timotei 1.15) și nu de Hristos. Dacă s-ar fi depărtat de Hristos, Pavel nu ar fi putut spune: „s-au depărtat de mine”. Duhul lui Dumnezeu niciodată nu l-ar ridica pe Pavel pe o astfel de treaptă, dacă ei s-ar fi îndepărtat de Hristos. Dimpotrivă, ei se rușinează de lanțurile lui (2 Timotei 1.16) și nu mai au nici o înclinare să ia parte la respingerea și ocară lui. Acești credincioși au renunțat la adevărul despre Adunare, „taina Evangheliei” (Efeseni 6.19). Ei au respins ceea ce uneori este numit „învățătura lui Pavel”. Această îndepărtare este însă valabilă și cu privire la Evanghelie. Și ceilalți apostoli au predicat Evanghelia (Galateni 1.12,13), însă la Pavel a fost încă ceva, pe care el îl numește „Evanghelia mea” (Romani 2.16; 16.25; 2 Timotei 2.8). El a predicat nu numai ceea ce noi găsim la începutul cărții Faptele apostolilor, și anume că Hristos a înviat dintre morți și a devenit atât Domn cât și Hristos și că este posibilă iertarea păcatelor. Mesajul acesta a mers aproape atât de departe pe cât se pare că merge astăzi marea parte a vestirii Evangheliei. În momentul acela aceasta era cu siguranță corect. Însă la mesajul acesta s-au adăugat unele elemente. De aceea Evanghelia propovăduită de Pavel conține mult mai mult. Ea arată glorificarea lui Dumnezeu în ceea ce privește problema păcatului și legătura noastră cu Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Și aceste două puncte sunt în legătură cu Adunarea, cu „taina Evangheliei”. Ea este mult mai cuprinzătoare decât ceea ce a fost predicat la început de cei doisprezece. Deci este nu numai adevărul despre Adunare, la care s-a renunțat de către

creștinătate, ci și ceea ce Pavel numește „Evanghelia mea”, aceasta înseamnă partea mesajului nostru care a fost dată lui Pavel suplimentar la ceea ce au predicat ceilalți (în afară probabil de îndreptățire). Biserica s-a legat cu lumea. Vedem aceasta în scrisoarea deschisă adresată bisericii Pergam (Apocalipsa 2.12-17). Astfel a fost părăsită calea separării de căile și principiile lumii. Începutul acestei părăsiri îl găsim în îndepărtarea de Pavel în 2 Timotei 1.15.

Această îndepărtare de o mare parte a adevărului, care a fost încredințat lui Pavel, îl determină să-l îndemne pe Timotei să nu se rușineze de mărturia Domnului nostru. Să privim aici „mărturia Domnului nostru”. Ce este aceasta? Nu este mărturia pe care noi o dăm despre Domnul nostru. Dacă ar fi ceea ce spunem noi despre El, atunci ar fi mărturia noastră. Dar este mărturia Lui, aceasta înseamnă, este ceea ce El a spus. Și aceasta se referea tocmai la aceste două elemente deosebite ale adevărului, care au fost încredințate lui Pavel. Vedem aceasta în Faptele apostolilor 26.16: „Pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și al celor în care Mă voi arăta ție.” A văzut el ceva deosebit? Realmente! El a văzut pe Domnul în glorie. Numai Ștefan L-a văzut așa. Și numai Pavel vorbește despre „Evanghelia gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4; de aceea expresia „Evanghelia mea”) și despre tainele de mai târziu care i-au fost făcute cunoscut. În privința aceasta ne gândim în mod deosebit la tainele din epistola către Efeseni. Însă oameni au fost mântuiți prin vestirea Evangheliei înainte chiar ca Pavel să devină mântuit. De aceea „învățătura lui Pavel” nu este necesară pentru mântuire! Această constatare conduce la un gând remarcabil. Timotei nu trebuia să se rușineze de acela care era un întemnițat, un întemnițat nu numai pentru Evanghelie, ci și pentru taina lui Hristos (2 Timotei 1.8; Coloseni 4.3,4). Onisifor nu s-a rușinat să se identifice cu Pavel (2 Timotei 1.16), dar Figel și Ermogen și mulți alții s-au îndepărtat de el (2 Timotei 1.15). Se poate renunța la „învățătura lui Pavel” și cu toate acestea să fi încă un credincios drept. Și dacă spunem credincios drept, ne referim la a fi sănătos cu privire la principiile credinței. Cuvântul „fundamentalism” a apărut după cât se pare în jurul anului 1905, și cuvântul „fundamentalist” a fost folosit ca să descrie pe aceia care în jurul anului 1920 s-au opus cu credincioșie modernismului. Noi înțelegem aici prin fundamentalisti pe aceia care sunt drept credincioși cu privire la credință și recunosc autoritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu. Unii vor astăzi să fie denumiți mai bine „neo-evangelicali”, deoarece fundamentalistii în general nu erau așa de învățați și de intelectuali cum erau adversarii lor și cuvântul a căpătat astăzi un renume rău. Fără îndoială credincioșii, la care se referă 2 Timotei 1.15, erau creștini mărturisitori, probabil și „fundamentalisti” sau „creștini evangelicali”. Însă ei s-au îndepărtat de acel adevăr prețios, care vrea să ne arate partea lui Dumnezeu și gloria Lui, și de asemenea de calea respingerii. De asemenea nu au mai acord Duhului Sfânt, care vrea să ne despartă de pătrunderea voii omenești, locul care I se cuvine în poporul lui Dumnezeu. Majoritatea creștinismului se află încă în această poziție „Asia”.² – Restabilirea trebuie să înceapă în punctul în care a avut loc abaterea!

² Remarca redacției: Apostolul Pavel scrie în 2 Timotei 1.15 că „toți care sunt în Asia s-au întors de la mine”. Acolo, unde Pavel a făcut slujirea sa principală, s-au îndepărtat de apostol și de învățătura sa. La fel și astăzi sunt respinse multe învățături, pe care apostolul le-a vestit. De aceea scriitorul acestui articol vorbește despre creștini aflați în poziția „Asia”.

„Toți care sunt în Asia s-au întors de la mine” (2 Timotei 1.15). Aceasta este o afirmație generală. Era o întoarcere generală, dar erau și excepții. Figel și Ermogen servesc ca exemple pentru aceia care într-adevăr sunt mântuiți dar care nu acordă nici o valoare faptului de a se ține de slujba lui Pavel referitoare la „Evanghelia mea și vestirea lui Isus Hristos potrivit cu descoperirea tainei”. Onisifor era o excepție fericită, și Pavel se referă în 2 Timotei 1.18 la slujirea lui Onisifor făcută lui și în Efes. Fără îndoială aceasta era adunarea din locul de domiciliu al lui Onisifor; era una din acele adunări din Asia, chiar dacă era o minoritate, care a rămas statornică. Înțelesul numelui acestor trei persoane, așa cum este redat în *Dictionary of Proper Names* al lui J.B. Jackson, este foarte interesant:

- *Figel* înseamnă „un pribeag mic”; *Ermogen* înseamnă „născut fericit”. Nu putem noi învăța lecția următoare din numele lor? Ei erau aceia care se bucurau de mântuirea lor, ceea ce era bine; însă cu regret pare așa că aceasta era totul. Ei se bucurau de partea lor la Evanghelia (ca fugari de la Dumnezeu, care au fost născuți din nou)³, ceea ce este corect, dar aceasta nu este totul. Care este partea lui Dumnezeu, în mod deosebit în mijlocul sfinților Săi adunați?
- *Onisifor* înseamnă dimpotrivă „aducător de câștig” și ne prezintă pe aceia care vor să dea lui Dumnezeu partea Lui și locul Lui. Iubite cititor, să umblăm conform Evangheliei și „tainei Evangheliei”, aceasta înseamnă conform adevărului despre Adunare (Efeseni 6), și în slujirea noastră pentru Domnul să le avem pe amândouă înaintea ochilor. Dacă vrem să avem împreună-lucrători în lucrarea Domnului, să căutăm întotdeauna părtășia în slujire cu aceia care trăiesc conform acestor două lucruri.

Pavel în temniță

Înainte de toate s-ar putea gândi că Pavel a ajuns în închisoare din cauza Evangheliei. Aceasta este într-adevăr de asemenea adevărat (compară cu Filipeni 1.12-18; 2 Timotei 2.8,9), este însă numai o parte a adevărului. Vom vedea aici iarăși cum Evanghelia și taina sunt legate între ele. Probabil va fi surprinzător pentru unii, dacă noi afirmăm că Pavel era în închisoare din cauza tainei, care conform cu Efeseni 3 este mult mai mult decât Evanghelia. Să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu: „Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă a Cuvântului, ca să vorbim taina lui Hristos, pentru care și sunt legat, ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc” (Coloseni 4.3,4). El este în închisoare nu numai din cauza tainei lui Hristos, ci el dorește rugăciuni pentru a i se deschide o ușă ca să vorbească, dar despre ce să vorbească – despre Evanghelia? Desigur, dar în pasajul acesta biblic nu este vorba despre aceasta. Este taina lui Hristos! Fără îndoială el are în vedere și Evanghelia, căci aceasta este mijlocul binecuvântat (Efeseni 3.6) prin care sufletele pot avea parte la taina lui Hristos. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu pune aceste lucruri în mai multe sertare, despărțindu-le unul de altul sau separându-le cu forța, așa cum suntem noi înclinați s-o facem. Cât de frumos sunt

³ Remarca redacției: O altă aplicare ar fi aceea că înțelesul numelor arată că ei voiau să fugă de Pavel și să se îndepărteze de învățătura lui.

legate între ele aceste două lucruri (care într-adevăr sunt diferite unul de altul, dar care nu trebuie despărțite unul de altul) prin expresia din Efeseni 6.19,20: „taina Evangheliei”. Faptul că păcatele vor fi iertate nu era o taină, care era ascunsă în timpurile din trecut. Nu era nici o taină că va veni un Răscumpărător și un Salvator, care va răscumpăra pe poporul Său din păcatele sale și că binecuvântarea va merge la păgâni. Nu era nici o taină că cineva va suferi și va vedea rod din munca sufletului Său. Taina, despre care este vorba în Efeseni 6, este taina din Efeseni 3, că noi trebuie să fim împreună-moștenitori și să alcătuim un singur trup și să fim împreună-părtași la fâgăduința Lui în Hristos Isus. Aceasta este taina sau o parte lăuntrică a acesteia; însă legătura ei cu vestea bună este așa de strânsă, că ea este denumită „taina Evangheliei”. Cineva a spus că fraza aceasta arată „învățătura deplină despre har în chemarea Adunării (Bisericii).

Din ce cauză era Pavel în închisoare? În Efeseni 6.19,20 se spune că Pavel era „un ambasador în lanțuri”, „ca să facă cunoscut taina Evangheliei”. Astfel el își dorește rugăciunile sfinților, pentru ca el să aibă cuvânt și îndrăzneală să prezinte aceste glorii. Dumnezeu a revelat lui Pavel plinătatea planului. Acest plan (niciodată înainte revelat) includea și națiunile. Iudeii nu voiau ca cei care nu sunt iudei să fie binecuvântați la fel (Faptele apostolilor 22.21): La o parte cu cel care aduce câinilor păgâni un astfel de har! Astfel el a ajuns în închisoare, deoarece predica adevărul acesta al binecuvântării mari pentru națiuni. Dacă am înțeles aceasta cu inima, atunci putem înțelege mai bine și Efeseni 3.1,2 și 13. Și unde era Pavel acum? Corect, în închisoare. Să predice el aceasta acum în închisoare? Da, apostolul știa cum putea să slujească lui Dumnezeu în chip plăcut. Spune, iubite cititor, te reține pe tine părtășia ta în slujirea cu alți creștini credincioși „să predici pe Isus Hristos potrivit cu descoperirea tainei” (Romani 16.25) și „să pui în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei”? Dumnezeu așteaptă de la noi credincioșie în slujire. Efeseni 3.10 spune că înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu este făcută cunoscută acum prin Adunare. Este Adunarea legată în gândurile noastre în vreun fel cu tot ceea ce facem? Este gloria lui Dumnezeu în casa Sa țelul nostru? Sau suntem numai slujitori cu jumătate de inimă? Părtășia în slujire ar trebui să reflecte legătura între Evanghelie și taină.

Un exemplu din Scriptură, cum adevărul Evangheliei și al Adunării au fost despărțite

Așa cum am văzut, cei din Asia, care s-au îndepărtat de Pavel, au făcut așa. Ei au despărțit Evanghelia de taină. Următoarele puncte pot fi adevărate:

- Se poate predica că Hristos a fost înălțat și El a devenit atât Domn cât și Hristos.
- Se poate predica iertarea păcatelor, dacă păcătosul se încrede în Hristos.
- Se poate crede în inspirația orală a Sfintei Scripturi.
- Se poate ține cu tărie la adevărul despre Persoana lui Hristos.
- Poți fi un „fundamentalist” sau un „evanghelic”, și așa mai departe.

Și cu toate acestea se poate să fi unul care l-a părăsit pe Pavel și nu depune efort pentru a satisface cerințele „mărturie Domnului nostru” – ceea ce Domnul i-a spus lui Pavel din glorie. Este posibil să fi sănătos în ceea ce privește „fundamentul”, să fi foarte activ și foarte

plin de râvnă; și cu toate acestea o astfel de persoană poate să vestească adevărul numai pe jumătate și chiar să privească cu dispreț pe cei care nu se preocupă în același fel cu propriile țeluri unilaterale.⁴

Slujirea

Vestirea Evangheliei este o slujire pentru Dumnezeu

„Cunoașteți însă încercarea lui [sau: adevărarea, confirmarea], că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său” (Filipeni 2.22). De fapt aproape că nu trebuie spus că vestirea Evangheliei este o slujire pentru Dumnezeu, însă noi trebuie să ne amintim de aceasta aici în locul acesta.

Slujirea este legată cu trupul lui Hristos

Slujirea are două aspecte: Un aspect este cel referitor la Împărăția lui Dumnezeu (Matei 25.14-30, etc.), cu care nu vrem să ne ocupăm acum; celălalt aspect este legătura cu trupul lui Hristos. „Sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn” (1 Corinteni 12.5). „El a dat pe unii ... evangheliști, ..., pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4.11,12).

Cineva a spus:

Deci noi avem nevoie de aceste două aspecte ale părtășiei și mărturiei [aceasta înseamnă părtășia] în Adunare și mărturia Evangheliei. Ambele trebuie păstrate – nu independente unul de altul, ci mai degrabă ca unitate mergând mână în mână. De aceea evangelistul nu trebuie să se privească independent de mărturia Adunării, de celelalte „daruri”, ca păstor sau învățător. Căci ele toate au fost date „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4.11,12). Lucrarea evangelistului nu trebuie să aibă în vedere numai mântuirea sufletelor, ci și relația acestei lucrări cu Adunarea, în care cei convertiți trebuie ajutați pe calea Domnului spre desăvârșirea și zidirea lor. Și aceia care fac o slujire publică trebuie să facă aceasta nu ca unii care au fost hirotonisiți de oameni și nici ca unii care s-au hirotonisit pe ei înșiși, ceea ce este și mai grav, ci ca unii trimiși de Domnul din Adunare, care îi recunoaște ca fiind potriviți pentru o astfel de lucrare (Faptele apostolilor 13.1-3; 14.26; 15.40). Și aici este valabil: Dacă lucrarea evangelistului are în vedere nu numai vestirea Evangheliei la păcătoși, ci și despre ceea ce vorbește Efeseni 4, nu înseamnă aceasta că el trebuie să aibă o anumită măsură de experiență și înțelegere care contribuie la desăvârșire și zidire? Se pare că aceasta se obține numai printr-un timp de legătură cu o adunare în care se poate dobândi o cunoaștere reală a căilor Domnului. Într-o astfel de legătură cineva, care este dotat ca evangelist, va exprima această chemare fără îndoială în activități orientate într-o

⁴ Remarca redacției: Să ne gândim numai la Marta, care în slujirea ei pentru Domnul a ajuns într-o situație greșită și a disprețuit pe sora ei, că Maria nu era preocupată cu slujirea pe care ea o făcea (compară cu Luca 10.38-42).

Care sunt limitele slujirii împreună?

direcție care îl va caracteriza ca dotat pentru această slujire. Dacă apoi se deschid alte domenii ale slujirii, el va continua având părtășia credincioșilor și recomandarea din partea lor.

Această întrebare referitoare la relația evanghelistului cu Adunarea este valabilă în aceeași măsură pentru toți care fac lucrarea unui evanghelist, indiferent dacă ei sunt deosebit de dotați sau nu. Această slujire este definitiv legată cu zidirea trupului lui Hristos.

Această slujire trebuie să se facă în părtășie cu aceia care propovăduiesc pe Hristos potrivit cu revelarea tainei (Romani 16.25; 1 Tesaloniceni 1.8). Slujirea trebuie să aibă loc în părtășie cu aceia care au dorința să pună în lumină înaintea tuturor cunoștința referitoare la administrarea tainei (Efeseni 3.9). Pentru aceasta trebuie menținute foarte practic principiile care corespund sfințeniei practice în casa lui Dumnezeu.

Fie ca aceia care se plâng de sărăcie în osteneala din domeniul vestirii Evangheliei să dovedească un exemplu bun în privința aceasta. Toți cei care se preocupă cu aceasta și toți care vor să-și ia timp pentru lucrarea concretă în Evanghelie, ar trebui să recunoască că lucrarea lor onorează pe Dumnezeu până la sfârșit. Ei ar trebui să țină seama că nu este vorba numai de mântuirea sufletelor, ci și că sufletele trebuie aduse în binecuvântarea „tainei lui Hristos”. Și aceia, cărora se pare că le place dacă lucrurile sunt făcute în stil mare cu triumf, trompete și fanfare, ar trebui să se gândească la două lucruri:

1. „Mulți cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” (Marcu 10.31).
2. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Bine, rob bun și credincios [nu: cu succes]!” (Matei 25.23).

Părtășia

Părtășia în familia lui Dumnezeu

Cu privire la părtășie trebuie să diferențiem două linii ale adevărului. Pe de o parte este părtășia în familia lui Dumnezeu, pe de altă parte este părtășia Adunării. Familia lui Dumnezeu este o temă a evangheliei după Ioan și a epistolelor lui Ioan, în timp ce Adunarea este o temă a epistolelor paulinice. Noi suntem nu numai mădulare ale trupului lui Hristos, ci noi suntem și copii în familia lui Dumnezeu, și acestea sunt două lucruri diferite. Nu toți copiii lui Dumnezeu aparțin trupului lui Hristos. Credincioșii Vechiului Testament aveau viață; ei au fost născuți din Dumnezeu, și de asemenea și credincioșii din Împărăția de o mie de ani vor fi născuți din Dumnezeu. Înainte de cruce au fost copii ai lui Dumnezeu, cu toate că ei nu puteau ocupa locul acesta până când a venit Hristos și S-a înălțat la cer (Ioan 1.11,12; compară cu Galateni 4.1-3).

Domnul i-a vorbit lui Nicodim, un iudeu, despre nașterea din nou, înainte ca lucrarea la cruce să fie înfăptuită, și l-a întrebat de ce el nu știe despre nașterea din nou. Deci nașterea din nou nu este un adevăr pur creștin, căci cum altfel ar fi putut Nicodim să știe? Se merită să privim scurt unele pasaje din Scriptură, care arată că credincioșii din Vechiul Testament au fost

născuți din Dumnezeu, erau „copii” ai lui Dumnezeu. În Ioan 11.52 găsim profetația lui Caiafa, că Domnul Isus va muri; dar se adaugă că El va muri pentru ca să adune într-unul pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați; Când au fost ei împrăștiați? Deci aceasta trebuie să fi avut loc înainte ca Domnul să moară. Căci El a murit pentru ca ei să poată fi adunați într-unul. Și cine erau ei, cei pe care El trebuia să-i adune într-unul? „Copiii lui Dumnezeu” împrăștiați! Vedem deci că înainte de cruce erau copii ai lui Dumnezeu. Și Romani 9.7,8 arată aceasta, și la fel și Galateni 4.1-3.

Un om devine un copil al lui Dumnezeu prin aceea că el se naște în familia lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el se naște din nou. Însă un om mai are nevoie și de altceva, pentru a deveni un mădular al trupului lui Hristos (compară cu 1 Corinteni 12.13; Efeseni 1.13,14).

În 1 Ioan 1.3 se spune: „Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți comuniune cu noi; și comuniunea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” Aceasta este părtășia copiilor lui Dumnezeu. Prin această părtășie nu vrea să se spună că noi ne așezăm și discutăm unii cu alții. Această părtășie înseamnă că noi avem comun cu Tatăl și cu Fiul natura și viața lor și ne împărtășim gândurile referitoare la ele. Noi avem viața veșnică; și Petru arată că noi am fost făcuți părtași la natura dumnezeiască. Noi avem o natură ca Dumnezeu. Aceasta înseamnă această părtășie; că noi avem această natură comună cu Tatăl și cu Fiul și avem aceleași gânduri și simțăminte, și potrivit cu 1 Ioan 1.7 le avem și între noi. Dacă suntem născuți din nou, aceasta înseamnă că ne-am născut în familia lui Dumnezeu, El este Tatăl nostru și noi primim viața Lui, viața veșnică (compară cu 1 Ioan 5.11,12,20; Ioan 17.3), și de asemenea și natura Lui, o natură dumnezeiască (2 Petru 1.4).

Ar trebui să se țină seama că în 1 Ioan 1.7 se spune: „dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină”, și nu: „dacă umblăm *corespunzător* luminii”. Aici este vorba de poziția noastră, și nu de felul cum umblăm. *Fiecare creștin credincios umblă în lumină*. Dacă îți imaginezi că ești într-o încăpere, în care arde lumina, și tu te plimbi prin încăpere, atunci tu umbli în lumină. Nu este vorba, cum se face aceasta, ci unde se face. Dar dacă pui întrerupătorul de lumină în poziția „stins”, atunci tu mergi în întuneric. Fiecare creștin credincios umblă în lumină, așa cum și Dumnezeu este în lumină. Și El este Lumina – desăvârșită, curată, fără cusur. Și așa umblă deci copiii lui Dumnezeu în lumină ca părtași la natura dumnezeiască și la viața dumnezeiască a Tatălui și a Fiului, așa cum El este în lumină. Totodată noi avem părtășie în această viață dumnezeiască și în această natură dumnezeiască cu Tatăl și cu Fiul, și aceasta o avem împreună cu alți copii ai lui Dumnezeu. Însă aceasta este părtășie familiară. Dumnezeu a avut dintotdeauna o familie, începând din momentul când primul suflet de pe pământ din timpurile vechi-testamentale a fost născut din nou (cu toate că el nu l-a cunoscut pe Dumnezeu ca Tată; pentru aceasta era necesar ca mai întâi Fiul să-L descopere pe Tatăl). Ei nu aveau nici cunoștință despre aceste lucruri și nici pe Duhul locuind în ei. 1 Ioan 1.4 spune: „Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.” Astfel noi putem avea plinătatea bucuriei, când această epistolă ne vorbește despre viața și natura pe care le avem cu Tatăl și cu Fiul, și noi avem împuternicirea s-o savurăm din plin prin Duhul

care locuiește în noi.⁵ Sfinții Vechiului Testament nu puteau ocupa locul de copii, și așa spune Ioan 1.12: „Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie [să devină] copii ai lui Dumnezeu”, aceasta înseamnă, să ocupe public locul acesta, și noi ne putem bucura de aceasta, și bucuria noastră poate fi deplină, prin aceea că avem parte de natura Tatălui și a Fiului.

Ar fi probabil bine să amintim ceva despre „a fi una”, prezentat în evanghelia după Ioan. Atunci când Domnul S-a rugat ca ucenicii să fie una, ar trebui să fim conștienți că El Se referă la familia lui Dumnezeu, nu la un singur trup. Adevărul despre trupul lui Hristos a fost rezervat pentru revelația dată lui Pavel mai târziu. Ce este atunci această unitate? Ea este aceasta: copiii lui Dumnezeu erau, după cum am văzut, împrăștiați în toată lumea. Acum ei puteau ocupa public locul copiilor (Ioan 1.13). Ei aveau aceeași natură și aceeași viață, aceleași dorințe orientate spre Dumnezeu. Domnul S-a rugat ca această familie să devină vizibilă ca o societate care revelează această viață și această natură. Una în viață și în natură – aceasta trebuiau ei s-o trăiască foarte practic, foarte vizibil și într-o relație recunoscută ca și copii ai lui Dumnezeu.

Părtășia Fiului Său Isus Hristos

Dacă acum ne îndreptăm spre 1 Corinteni 1.9, constatăm că noi am fost chemați în părtășia Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru. În prima epistolă a lui Ioan am găsit părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul (mai întâi Tatăl, deoarece este legat cu gândul referitor la familie); era ceva pe care noi îl savurăm în comun și în părtășie cu Ei și între noi. Însă 1 Corinteni 1.9 este o părtășie în care noi am fost chemați. Este părtășia trupului lui Hristos. Aceasta este altceva decât părtășia în familia lui Dumnezeu. Faptul de a fi un copil al lui Dumnezeu nu este baza părtășiei creștine. Dacă ar fi așa, atunci toți sfinții Vechiului Testament, care erau în familia lui Dumnezeu, aceasta înseamnă, erau născuți din Dumnezeu, ar fi în părtășia creștină. De exemplu Avraam, Noe, David și mulți alții ar fi în părtășia creștină, însă noi știm că nu este așa; cu toate acestea ei erau copii ai lui Dumnezeu, ei făceau parte din familia lui Dumnezeu. Galateni 4.1-3 descrie poziția iudeilor care erau copii ai lui Dumnezeu. Deci este foarte important să se vadă că există aceste două părtășii, aceea a familiei lui Dumnezeu⁶ și aceea a Adunării lui Dumnezeu; și noi știm că fiecare creștin credincios este în familia lui Dumnezeu, însă nu fiecare, care face parte din familia lui Dumnezeu, este în părtășia creștină. Părtășia creștină a început în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt S-a coborât și a unit pe copiii lui Dumnezeu cu Capul din cer și i-a format ca trup al lui Hristos pe pământ. Ucenicii erau copii ai lui Dumnezeu înainte ca ei să fie botezați prin Duhul într-un singur trup în ziua amintită în Faptele apostolilor 2.

⁵ Credincioșii vechi-testamentali aveau viață din Dumnezeu. Însă „viața în Fiul” este o binecuvântare creștină.

⁶ Desigur, adevărul și privilegiile familiei sunt cunoscute abia astăzi și prin puterea Duhului pot fi savurate. Aceasta nu era posibil în timpurile vechi-testamentale, atunci când copiii erau încă „sub îndrumător” (Galateni 3.24,25) și sub Lege.

Care sunt limitele slujirii împreună?

Ioan ne arată adevărul despre filiație, relația noastră cu Tatăl precum și caracterul familiei, în timp ce linia lui Pavel constă mai mult în aceea că noi suntem fii, și astfel el ne arată poziția noastră. Este vorba de faptul cel mai înalt pe care Dumnezeu l-a lucrat conform planului Său veșnic (compară cu Efeseni 1 și 3).

Este important să se accentueze că nașterea din nou, aceasta înseamnă să ai viață, nu este baza părtășiei creștine, căci dacă ar fi, atunci credincioșii Vechiului Testament ar fi în părtășia creștină, deoarece ei au viață. Să ai viață, aceasta înseamnă să fi născut din Dumnezeu și astfel să devii un copil al lui Dumnezeu, nu-l face pe un om să fie creștin, și de aceea aceasta nu poate fi baza părtășiei creștine. Pe de altă parte este desigur adevărat, că un om, pentru a fi în părtășia creștină, trebuie să fie născut din Dumnezeu; însă aceasta nu este totul. Abia botezul „într-un *singur* Duh” (1 Corinteni 12.13) a format un singur trup și noi suntem legați cu acest trup atunci când suntem pecetluiți cu Duhul [compară cu Efeseni 1.13].

Cum putem noi aplica aceste adevăruri la tema părtășie?

Numai faptul că o persoană are viața, nu înseamnă neapărat că noi putem avea părtășie cu ea în Adunare sau că noi ar trebui să ne atașăm de slujba acestei persoane. Viața, așa cum am văzut, este necesară, dar este altceva care a format părtășia creștină (compară cu 1 Corinteni 12.13), și astfel sunt necesare alte considerații alături de viață, atunci când este vorba de părtășia în Adunare și în slujire.

Există de asemenea o diferență între *slujirea pentru alții* și *slujirea împreună cu alții*. Inimile noastre trebuie să fie suficient de mari [în timpul actual] ca să cuprindă pe toți copiii lui Dumnezeu, căci ei toți sunt iubiți de El, și noi îi iubim pe toți, și probabil noi le putem sluji tuturor; însă aceasta nu înseamnă că noi putem sluji *împreună cu* fiecare copil al lui Dumnezeu. Cu regret mulți se află într-o poziție nebiblică și pun în pericol vestirea lui Isus Hristos conform descoperirii tainei, prin aceea că ei nu se țin tare de principiile care determină expresia corectă a părtășiei din 1 Corinteni 1. Duhul Sfânt ca Locuitor în casa lui Dumnezeu și în fiecare credincios este deseori ignorat și în principiu⁷ stins [compară cu 1 Tesaloniceni 5.19].⁸ Și noi am văzut că toată lucrarea în Evanghelie trebuie să fie legată cu aceste adevăruri și ele ar trebuit avute în vedere. Dacă noi lucrăm împreună cu alții în Evanghelie, atunci aceștia vor fi aceia cu care noi mergem un drum comun și care au aceeași dorință să prezinte adevărul părtășiei Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru, în care noi am fost chemați. Cum putem avea părtășie în slujire cu aceia care nu năzuiesc la fel ca Dumnezeu să aibă drepturile Sale în casa Sa? Cum se poate simți cineva liber să aibă părtășie în slujire cu aceia cu care noi nu frângem pâinea, căci în frângerea pâinii găsim expresia cea mai înaltă a părtășiei, conform cu 1 Corinteni 10. Noi trebuie să punem pe prim plan ceea ce este cel mai important, și ordinea lui Dumnezeu în casa Sa și partea Lui în mijlocul sfinților adunați stă pe primul loc, și

⁷ Aceasta are loc deoarece principii false sunt la lucru.

⁸ Remarca redacției: Dacă de exemplu se stabilește dinainte slujitorul și slujba, atunci Duhul nu mai poate folosi pe cine vrea El (compară cu 1 Corinteni 12.11). Vezi în privința aceasta articolul „[Cine ar trebui să conducă o Adunare/Biserică?](#)”.

nimic nu are voie să periclitizeze acestea. De asemenea și Duhului Sfânt, care a format părtășia creștină, trebuie să I se acorde libertatea care I se cuvine, atât principial cât și în practică.⁹

Filipeni 1.15 arată că există așa ceva de forma părtășie în Evanghelie. Cum poate cineva să aibă părtășie în lucrarea Evangheliei cu aceia care nu se află pe un drum de despărțire de orice formă de rău; care nu țin seama de predicarea lui Isus Hristos potrivit descoperirii tainei; care nu încearcă să explice altora cunoașterea despre administrarea tainei; care nu doresc părtășie conform principiilor sfințeniei în viață (compară cu 1 Corinteni 5), ale învățaturii (compară cu Galateni 5, 2 Ioan) și ale legăturilor (compară cu 1 Corinteni 5; Galateni 5; 2 Ioan 9,10; 2 Timotei 2; Luca 12.51,52; Apocalipsa 2.14,15; Leviticul 13.15; Judecători 20.21; Hagai 2.10; Iosua 7.11; Corinteni 6.17)?

Constatăm că în legătură cu frângerea pâinii 1 Corinteni 10 este înainte de 1 Corinteni 11. 1 Corinteni 11 ne arată amintirea noastră reală de Domnul; dar capitolul 10, care îl premerge, vorbește despre Masa Domnului. Și noi citim acolo că această masă are a face cu legăturile noastre. Aceasta este foarte important pentru Dumnezeu. El ne-o prezintă mai întâi, și anume înainte de masa de amintire. Aceasta decurge paralel cu Faptele apostolilor 2. Acolo este amintită umplerea casei prin Duhul înainte de umplerea credincioșilor. Să mai observăm și faptul că credincioșilor din Corint li se spune că ei împreună (colectiv) erau templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.16), înainte ca să li se fi spus că trupul fiecăruia din ei era templul Duhului (1 Corinteni 6.19). Punctul esențial în aceasta este că Dumnezeu are foarte mult în vedere ca noi, care suntem înclinați să ne gândim întotdeauna mai întâi la noi personal, să păstrăm înaintea ochilor responsabilitatea colectivă. Desigur ambele sunt importante.

Părtășia noastră ar trebui să corespundă întotdeauna administrării tainei lui Hristos. Aceasta stă pe primul loc; căci din adevărul acesta părtășia Adunării își deduce caracterul ei propriu. Domnul a dat lui Pavel, în momentul când el a fost mântuit, misiunea de a fi martor a ceea ce el văzut și auzit. În afară de aceasta i-a dat misiunea să mărturisească și despre cele în care El i se va arăta. Este remarcabil că Pavel a primit în momentul acesta și o referire la trupul lui Hristos.¹⁰ De aceea mărturia noastră, părtășia noastră trebuie să aibă aceasta întotdeauna în vedere. Mulți copii ai lui Dumnezeu se află într-o poziție nebiblică, și eforturile noastre ar trebui în orice caz să fie îndreptate spre ei, însă din cauza poziției lor nebiblice nu trebuie să fie cu ei. Noi ar trebui să avem dorința să le fim de ajutor cu privire la înțelegerea tainei. Nu se potrivește dacă noi slujim cu cineva la Evanghelie, dar nu putem vesti pe Isus Hristos potrivit cu descoperirea deplină a tainei. O astfel de slujire va conduce inevitabil la despărțire în slujire.¹¹

⁹ Remarca redacției: Ca să se evite înțelegeri greșite: aici nu este vorba de cu cine putem frânge pâinea, ci cu cine putem practica slujire comună.

¹⁰ Remarca redacției: Prin aceea că el a auzit: „Pentru ce Mă prigonești?” Căci Pavel prigonea Adunarea și nu în primul rând pe Domnul, așa cum s-a amintit deja mai sus. Dar să prigonești Adunarea înseamnă și să prigonești pe Domnul.

¹¹ Remarca redacției: Cititorul s-ar putea întreba: De ce să conducă aceasta la despărțire? Dacă înțelegerea tainei este cu adevărat importantă pentru noi și de asemenea ne-au devenit importante efectele legate de ea asupra străngerii laolaltă a credincioșilor, atunci vom vrea să-l conducem pe cel nou-convertit într-un loc unde cei de

La începutul creștinătății credincioșii stăruiau în părtășia apostolilor (Faptele apostolilor 2.42), dar nu a durat mulți ani, așa cum constatăm, că aceasta era singura părtășie (2 Timotei 1). Știm că în Asia erau oameni care s-au îndepărtat de Pavel (starea multor credincioși din zilele noastre). De aceea mulți dintre sfinții lui Dumnezeu aveau o altă „părtășie”; ei nu mai erau în părtășia apostolului. Pavel avea o slujire dublă, dar ei erau mulțumiți cu această altă părtășie, așa ca Figel și Ermogen. Astăzi sunt mulți care se bucură că acum sunt născuți din nou și sunt fericiți, cu toate că fug de Dumnezeu; însă desigur acesta nu este sfârșitul situației, căci în realitate ei l-au părăsit pe apostolul Pavel și de aceea noi nu ne putem lega cu aceștia în părtășia în slujire. Imaginați-vă că Timotei s-ar fi dus în Asia și s-ar fi unit în vestirea Evangheliei cu aceia care l-au părăsit pe apostolul Pavel, care stătea în închisoare nu numai din cauza vestirii Evangheliei, ci ca mesager era în lanțuri pentru taina lui Hristos, taina Evangheliei. Dacă se procedează așa, atunci totul devine confuz. Și aceasta va fi urmată de consecințe grave. Trebuie să recunoaștem că sunt două grupe diferite și că restabilirea începe în punctul unde a avut loc abaterea. Cărei grupe îi aparținem noi? Este adevărat că în familia lui Dumnezeu sunt oameni cu care noi nu suntem în părtășie ca Adunare și cu care totuși vorbim despre teme biblice. Ei se bucură de aceeași viață și de aceeași natură ca noi, dar slujirea împreună cu ei este o cu totul altă chestiune.

Remarca următoare a unui frate este de ajutor:

Noi trebuie să menținem ascultarea de principiile divine, chiar dacă aceasta ne desparte de mulți [în slujirea în comun], care cu adevărat sunt frații noștri în Hristos, dacă vrem să fim în părtășie cu apostolul. Poziția lui era o mărturie clară împotriva abaterii fraților, și la fel trebuie să fie și la noi. Este responsabilitatea noastră în împrejurările date „să urmărim dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” – aceasta este o părtășie limitată.

Un altul a spus:

Părtășia, care trebuie să fie binecuvântată, trebuie să fie părtășia în adevăr și pentru adevăr.

Iubite cititor, niciodată să nu desconsiderăm această cea mai înaltă expresie a părtășiei, numai pentru simplul motiv de a sluji împreună. Doresc să închei acest pasaj cu un alt citat:

1 Corinteni 1.9 este o părtășie care este valabilă pentru casa lui Dumnezeu. Ea are a face cu constituția ei, așa cum Pavel a stabilit-o pretutindeni prin aceeași învățătură (1 Corinteni 4.17) și aceleași practici (1 Corinteni 7.17; 11.16). Era administrarea

acolo sunt conștienți de aceste adevăruri și țin cu tărie la ele. Cel care nu are această cunoaștere, dar cu care eu sunt legat prin slujire, dorește desigur să ducă sufletul nou-convertit la locul pe care el îl consideră corect, și astfel aceasta nu va merge bine în timp. Numai dacă amândoi decuplează Evanghelia de înțelegerea tainei, ceea ce niciodată nu este posibil pentru unul care a înțeles într-o oarecare măsură această taină și legătura cu Evanghelia.

Care sunt limitele slujirii împreună?

încredințată lui Pavel, să facă aceasta (Efeseni 3.2), și el a pus fundamentul (1 Corinteni 3.10).

Acum vrem să ne întrebăm dacă întreaga noastră slujire pentru Domnul ține seama de aceste lucruri și le acordăm locul care li se cuvine, pentru ca Dumnezeu să fie onorat și glorificat. Suntem noi gata să ne gândim mai mult la interesele Sale în casa Sa decât la părtășia noastră în slujire cu aceia care nu-I acordă drepturile Sale și partea care I se cuvine în sfinții lui adunați?

Două rezultate ale unei părtășii false în slujire

Adevărul are de suferit

Dacă cineva slujește în Evanghelie împreună cu cineva care nu umblă practic în părtășia Fiului (1 Corinteni 1.9)¹², deseori el nu poate fi așa de liber în mijlocul celor convertiți, așa cum el ar trebui să fie, căci tovarășul lui de slujire are și el ceva de spus cu privire la care grupă de frați și de surori să meargă cel convertit. Acesta este motivul pentru care celor convertiți li se spune în așa-zisele „treziri” și/sau în „campaniile” de evanghelizare, ca ei să meargă în bisericile alese de ei. (Aceasta este în cele din urmă fărădelege, căci noi suntem obligați să spunem tuturor să se supună voii lui Dumnezeu și să nu-și placă lor însăși.) Un lucru este însă clar, trebuie să se țină seama de cei cu care ne-am unit.

Noi ne vom îndepărta de adevăr

Aceasta a fost de cele mai multe ori urmarea, când în Evanghelie s-a lucrat împreună cu cei care nu au menținut adevărul referitor la *un singur* trup și la ordinea în casa lui Dumnezeu. Fără îndoială adevărul are de suferit la început neintenționat, însă curând se obișnuiește cu aceasta și pe unii nu-i mai deranjează. Adevărul pierde apoi din valoare și influența lui asupra persoanei însăși. Este o chestiune subtilă, care uneori se strecoară pe neobservat. În cele din urmă se îndepărtează total de ceea ce odinioară s-a ținut cu tărie și s-a practicat. Aceia care odinioară au acordat Domnului drepturile Sale în mijlocul sfinților Săi adunați, se ocupă numai cu slujirea și încep să spună: „Ceea ce este cu adevărat important este ca noi să vestim Evanghelia.” Aceasta este într-adevăr *foarte* important, însă o astfel de atitudine pune ceea ce este primordial pe locul al doilea și ceea ce este pe locul doi îl pun pe primul loc și se ignoră legătura strânsă între Evanghelie și taina lui Hristos, se periclitează adevărul, și tendința se îndreaptă spre a lipsi de putere adevărul în sufletele celui convertit și a lucrătorului în Evanghelie. Și curând picioarele urmează înclinațiile noi ale inimii.

Cineva a spus:

¹² Remarca redacției: Este vorba de cineva care într-adevăr poate trăi în părtășia cu Fiul lui Dumnezeu conform cu 1 Ioan 1, dar care nu este întemeiat în adevărul referitor la *un singur* trup, și de aceea pentru cel de curând convertit se urmărește un cu totul alt țel decât acela care stă pe baza adevărului referitor la *un singur* trup, care are ca țel să-l conducă pe cel de curând convertit la locul unde doi sau trei se adună în Numele Domnului Isus. Părtășia cu Fiul lui Dumnezeu este altceva decât părtășia Fiului lui Dumnezeu.

Las pe seama conștiinței fiecăruia să evanghelizeze acolo unde el are libertatea s-o facă. La început eu am predicat în orice biserică sau capelă, unde mi s-a permis; însă am ajuns la concluzia că nu era o idee bună. Dacă am văzut pe cineva care predica Evanghelia sincer și neîngrădit pe stradă, și a fost împotrivire, eu mă puteam identifica cu el, fără să întreb cine era el sau de unde venea; însă aceasta este altceva decât a *planifica* să merg cu el pe stradă. Eu însumi nu puteam; dar am lăsat liber la dispoziția fiecăruia să facă cum vrea. Nu se poate controla conștiința unui om; poți să-i dai un sfat. Nu ascund că eu mă aflu intenționat în afara taberei, întrutotul, și eu cred că știu din Sfânta Scriptură ce se cuvine pentru mine. Dacă merg acolo, atunci mă amestec cu ceea ce este în tabără, și dau un sunet neclar. Sunt deplin convins că în starea actuală a Bisericii lui Dumnezeu ar trebui să se stea în afara acestor legături. Gândesc că totul decurge cât se poate de repede spre judecată. Într-o astfel de situație nu este dragoste de aproapele să se continue să se facă în felul acesta, căci mărturia va fi slăbită. În acești aproape patruzeci sau cincizeci de ani am văzut cum au evoluat lucrurile la persoane care sunt indiferente în privința aceasta. Și nu am văzut că acestea au crescut în adevăr sau că au condus pe alții în umblarea lor la o sentință clară. Conform experienței mele de aproape cincizeci de ani sunt deplin sigur în sentința mea.¹³

Chemarea noastră și slujba evanghelistului

Cele care urmează sunt copia unui articol apărut în Aprilie 1971 în *Things New and Old* (Woodbridge, N.J.):

„Vestirea Evangheliei”

„*Pentru că nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu*” (*Faptele apostolilor 20.27*).

Aud întrebarea, în ce măsură trebuie să lucrăm împreună cu alți credincioși, cu care nu suntem în părtășie bisericească, la vestirea Evangheliei. După părerea mea întrebarea nu s-ar pune dacă aceia care au ieșit din biserici, secte și denominațiuni, ca să se adune despărțiți de orice rău cunoscut conform principiilor nou-testamentale, ar acționa, lucra și sluji activ pentru această mărturie. Dacă prin har ei aparțin aceluia care au avut privilegiul să cunoască adevărata chemare a Bisericii, atunci nu vor fi mulți care au ieșit din abaterea generală și nu s-au îndepărtat de Pavel și învățătura Lui (compară cu 2 Timotei 1.15). A existat deja acum aproape 2000 de ani o abatere generală de la adevărul pe care Pavel l-a primit de la Domnul, și aceasta s-a continuat pe parcursul a mai multor secole. Dumnezeu în îndurarea Lui a dat acum lumină unora despre această decădere de la învățătura lui Pavel și într-o oarecare măsură ei au reprim-o. Aceasta era nu numai o îmbunătățire față de diversele grupe din creștinătate. Ei sunt *o ceată* de credincioși, care

¹³ Din „Substance of a Reading on Ephesians” în *The Bible Treasury*, Anul 10, pag. 121–122.

în mod necesar sunt în părtășie cu toți care apără în același fel adevărul, pe baza faptului că există *un singur* trup. Ei luptă pentru adevărul încredințat apostolului națiunilor, apostolului nostru (Romani 11.13).

În mod caracteristic chemarea noastră nu este atât de mult evanghelică, ci mai mult parohială. Noi suntem chemați să prezentăm semenilor noștri chemarea la care am fost chemați. Eu nu spun, că noi nu trebuie să evanghelizăm, nicidecum, însă spun că potrivit înțelegerii mele evanghelizarea nu este obligația noastră cea mai mare. Evanghelistul dintre noi, care, așa cum doresc să spun, uită culorile comunale (parohiale), pe care el le-a primit, se abate de la favoarea cea mai mare, care este oferită de Dumnezeu acum. Eu sunt de părere că explicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos din partea trupului Său este alături de convertire favoarea cea mai mare pe care Dumnezeu a dăruit-o. Simt și sunt convins că evanghelistul dintre noi are o obligație mult mai mare decât numai împlinirea obligațiilor și a funcțiilor darului său. El se află într-o altă poziție decât evangheliștii care stau încă în mijlocul grupei „toți cei din Asia”. El a fost pus spre mărturia Domnului și întoarcerea înapoi la întemnițatul Lui, și această decorație sau această culoare el trebuie să o poarte mai vizibil decât ceilalți. El este un evanghelist care respinge deschis și explicit cursul „tuturor celor din Asia”. Înainte ca el să intre în obligațiile darului său, el va insista că el este un predicator al trezirii în adevăratul sens al cuvântului și nu se rușinează de mărturia Domnului și de întemnițatul Lui (compară cu 2 Timotei 1.8,13,14). El vine cu învățătura lui Pavel. Această învățătură nu are voie să fie lezată. Înainte de toate ea trebuie cunoscută și înțeleasă, și după aceea trebuie păstrată. Dacă există vreo întrebare sau ezitare în privința aceasta, atunci și el va ezita cu slujirea lui. El se va retrage, așa cum floarea refuză să emane parfumul ei dacă ziua este ca iarna și rece. El ar putea să-și împlinească obligația de evanghelist, și orice credincios, care iubește pe Domnul îl va ajuta. Însă el nu va lucra împreună cu „toți cei din Asia”. De altfel aceasta nu o va face nimeni care a primit lumină despre cerințele lui Hristos. Din pricina Lui – conștienți fiind că sunt trup al lui Hristos – se va depărta de ei. Ei vor să slujească, să străpungă liniile vrăjmașe, dar nu vor fi de acord să poarte haine civile; ei sunt prea loiali ca să facă aceasta. Dacă ei nu sunt acceptați în adevăratele lor culori și cu regimentele lor și cu echipamentul propriu, ei vor prefera (oricât de neînsemnați ar părea să fie) să fie nelegați sau cel puțin să aibă numai o garnizoană mică.

Este, spun aceasta cu o convingere profundă și crescândă, o întoarcere de la cea mai mare obligația a noastră și credincioșie față de Hristos dacă noi, pentru a conduce pe oameni la binecuvântare, lucrăm împreună cu cei care se împotrivesc sau nu sunt conștienți de ceea ce I se cuvine Lui pe pământ. În felul acesta omul este preferat în loc de Hristos și sufletele devin împiedicate și îngrădite prin această necredincioșie. Eu nu ar trebui să împiedic pe alții să facă ceea ce ei pot face, dar eu nu trebuie să-mi tăgăduiesc culoarea, ca să le ajut în slujire, și în felul acesta să neglijez obligația mea cea mai mare.

Concluzie și aplicație

Concluzia tuturor celor spuse ar trebui să fie clară între timp. Cuvântul lui Dumnezeu leagă strâns între ele Evanghelia și taina lui Hristos. Noi ar trebui să fim credincioși (fideli), iubiți frați și iubite surori, ca să-I dovedim acea ascultare care arată că noi Îl iubim și facem bucurie inimii Lui. Numai așa Tatăl primește de la sfinții Lui adunați lauda și adorarea care I se cuvin.

Autorul lasă mai bine în seama cititorului să întreprindă aplicarea celor spuse. S-a constatat însă că unii credincioși prețuiesc aplicarea diverselor adevăruri și au nevoie de ajutor în aplicarea lor, și de aceea sunt adăugate aceste remarci. Nu doresc să supăr pe nimeni. Dacă aș fi vrut aceasta, aș fi putut-o face cu un articol mult mai scurt. Mult mai mult doresc ca mai întâi să se slujească intereselor Domnului nostru Isus Hristos și după aceea să se ajute sufletelor.

Cu remarcile următoare nu trebuie să se pună la îndoială că grupele numite nu ar face unele lucruri pentru Domnul, care sunt acceptabile. El este Judecătorul cel mai mare și decide ce va răsplăti. El va găsi ce este demn de laudă (1 Corinteni 4.5). Aici noi ne facem gânduri referitoare la principii și baza pe care se face slujirea. Aceasta este prezentată în Cuvânt. De aceea noi suntem obligați să diferențiem dacă principiile sunt corecte sau false, și să nu ne legăm cu ceea ce este fals din rădăcină. În timpul lui Ezra și Neemia trebuia să se lucreze în legătură cu locul pe care Dumnezeu l-a ales, ca să lase să locuiască acolo Numele Său. Chiar dacă în Babilon (= „încurcătură”)¹⁴ erau mulți frați, nu trebuia să se meargă acolo. Aceasta nu are nimic a face cu faptul dacă noi îi iubim sau nu pe astfel de frați. Dacă îi iubim, vom asculta de Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 5.2).

O capcană în mod deosebit pentru credincioșii tineri, care frecventează o universitate, ar putea fi diferitele misiuni studențești. Această „părtășie” de regulă nu este părtășia din 1 Corinteni 1.9 și 1 Corinteni 10. Însă eu nu doresc să critic nici o lucrare. Însă noi vrem să ascultăm de ordinea Scripturii. Iubiți frați și iubite surori, să lăsăm aceste asociații să-și facă lucrarea și noi să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu. Am văzut că noi nu ne putem da mulțumiți numai să vedem cum sufletele devin mântuite și primesc ajutor la întrebările referitoare la evlavia personală (cu toate că și aceasta scade rapid). Cerințele lui Dumnezeu depășesc cadrul acesta, și noi am văzut că acestea sunt strâns legate cu Evanghelia, și de aceea toată lucrarea noastră în Evanghelie trebuie să țină seama de ele.

O altă cursă de cădere este *alianța oamenilor de afaceri creștini*. Această alianță nu este părtășia din 1 Corinteni 1.9 și 1 Corinteni 10.¹⁵ Să lăsăm aceasta acolo unde este și să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu potrivit adevărilor discutate. Este onorat Dumnezeu cu

¹⁴ Remarca redacției: „Babilon” este denumirea în limba greacă a cetății, în ebraică ea se numea „Babel”. Originea numelui cuvântului este necunoscută. Babilonienii înșiși îl interpretau ca „Poarta lui Dumnezeu”, în Israel a fost pus în legătură cu cuvântul ebraic pentru „încurcătură” (Geneza 11.1-9). Sursa: <https://www.die-bibel.de/lightbox/basisbibel/sachwort/sachwort/anzeigen/details/babylon-1/>.

¹⁵ Remarca redacției: Vezi pasajul „Părtășia Fiului Său Isus Hristos” spre deosebire de părtășia cu Fiul lui Dumnezeu.

privire la taina lui Hristos într-o astfel de „alianță”? Va întări pe cineva adevărul acesta? Cum putem continua o alianță cu aceștia, dacă ei nu sunt credincioși (fidei)?

Sunt de asemenea „treziri” și „campanii de evanghelizare”, la care mulți creștini în părtășie trebuie să uite diferențele lor clericale și să contribuie împreună la salvarea multora. Este uimitor ce se amestecă în acest creuzet; nu numai aceia care nu umblă potrivit tainei lui Hristos se unesc, ci deseori participă la această lucrare și hulitori ai lui Dumnezeu și anticriști. Știm despre astfel de evanghelizări mari, la care creștinilor în general le este cunoscut, că anticriști (compară cu 1 Ioan 4.3 și 2 Ioan 7; și de asemenea și 2 Ioan 9-11) precum și cei care stau sub anatema [blestem] din Galateni 1.8, au fost aduși în legătură cu această lucrare în Evanghelie. Dar chiar și acolo unde un astfel de compromis eclatant al curăției nu este prezent în legături, rămâne întrebarea importantă a predicării lui Isus Hristos potrivit descoperirii tainei.

Organizația *Tineri pentru Hristos* și *Mișcarea pentru evanghelizarea copiilor* și alte feluri de societăți lucrează într-adevăr pentru un anumit țel, însă ei eșuează nu numai în practica a tot ceea ce fac, ci și principial. Eșecul pe terenul corect (ceea ce nu este scuzabil, ci condamabil) este o chestiune. O bază falsă pentru o anumită lucrare este altceva. Toți cei care vor să onoreze cerințele lui Dumnezeu cu privire la casa Sa, ar trebui să vadă că toată lucrarea pentru Domnul, la care ei participă sau pe care o susțin, trebuie să corespundă ordinii și principiilor acestei case.

Poate am voie să mai fac o propunere. Nu ar fi bine pentru distribuirea de tractate (pliante) să se folosească tractate care poartă numele și adresa unei persoane cu care noi exprimăm adevărul că există „*un singur trup*”, deoarece noi vrem să vedem că sufletele, care devin mântuite, sunt îndrumate în continuare în ceea ce este strâns legat cu Evanghelia? Unii cititori ai tractatelor doresc să fie ajutați mai departe, și atunci ar fi bine să aibă o adresă de ajutorare.

Facă Dumnezeuul nostru preamărit ca noi să fim conduși la o mai mare cunoaștere a voii Sale și la râvnă după cunoaștere.